

[Harald Nielsen.]

omfatte såvel driften som etableringsudgifterne ved særlig dyre forestillinger. Den skal muliggøre sikringen af teaterbygninger, så at de bevares til teaterformålet; der skal gives tilskud for at fremme publikumstilslutningen, d.v.s. tilskud til drift af faste publikumsorganisationer med abonnementsordninger og tilskud til billetkøbsordninger navnlig for de studerende. Teaterrådet skal udstyres med en konsulent til at bistå de nævnte publikumsorganisationer, og for landsdelsscenernes vedkommende skal staten dække halvdelen af driftsunderskuddet under forudsætning af, at kommunerne yder den anden halvdel, og staten skal dække tre fjerdedele af bygningsudgifterne, forrentning og afdrag o.s.v.

Det er hovedpunkterne, og selv om en del af udgifterne ved denne ordning kan beregnes, er det jo i sin helhed ganske uoverskueligt, hvad det vil løbe op til i penge, når den skal føres administrativt ud i livet. Vi kan ikke vide noget som helst om, hvilke beløb der skal bruges til de nævnte publikumsorganisationer, teaterbygningerne og deres bevarelse såvel som til forestillinger, der er særlig dyrt sat op. Vi står altså her ganske usikre over for, hvad det egentlig er, vi indlader os på i retning af nye statsudgifter, og vi har derfor inden for venstre den opfattelse, at vi ved det videre arbejde med dette lovforslag må se at finde frem til fuld klarhed over, hvilke nye udgifter lovforslaget egentlig indebærer, og at vi ved denne form for støtte til teatrene selvfølgelig må sikre os, at den bliver ydet på en sådan måde, at teaterlederne virkelig har en interesse i at føre en sund økonomi. Men der bliver jo, som jeg allerede har nævnt, særdeles god tid til at behandle dette lovforslag, og der er mange andre enkeltheder i lovforslaget, som jeg ikke her skal komme ind på, men som vi også meget gerne vil se nøjere på i det udvalg, som jeg går ud fra skal nedsættes.

Tilbage er forslaget om ændringer i biografteaterloven. Det er der for så vidt ikke meget at sige om ud over, at man jo stryger de bestemmelser, hvorefter man hidtil har ydet støtte til teatrene. Man foretager også enkelte andre ændringer. Filmsfondens midler til forskellige ting har jo hidtil været givet inden for en vis beløbsramme; denne

beløbsramme stryger man. Jeg ved ikke, om det er rimeligt og hensigtsmæssigt; det må vi også have nærmere besked om i udvalget.

Endelig er der til sidst en bestemmelse om det, der bliver tilovers i filmsfonden, når de formål, som efter loven skal støttes af filmsfondens midler, er tilgodeset. Det, der bliver tilbage, har jo hidtil været stillet til rådighed for undervisningsministeren til støtte af kunstneriske og kulturelle formål. Den højtærede kulturminister har gjort opmærksom på, at det drejer sig om et par hundrede tusinde kroner om året, hvoraf den højtærede minister reserverer sig selv de 150 000 kr., medens undervisningsministeriet får 50 000 kr. Jeg vil også gerne i det kommende udvalg have nøjere rede på, om det er en rimelig fordeling.

Ellers vil jeg sige om biografteaterlovforslaget, som jeg allerede har sagt om teaterlovforslaget, at vi vil naturligvis også for biografteatrene rejse krav om indførelse af fri næring, og i forbindelse hermed kommer jo også hele spørgsmålet om filmsfonden op til drøftelse. Det er vel et spørgsmål, om man skal bevare den.

Med disse få bemærkninger skal jeg sige til den højtærede minister for kulturelle anliggender, at vi er velvilligt indstillet over for formålet, men vi må tage forbehold over for en lang række enkeltheder. Så må vi se, hvilket resultat vi kommer til under udvalgsarbejdet.

Gottschalek-Hansen: Det foreliggende forslag om lov for teatre markerer en begivenhed i dansk teaterliv. For første gang i scenekunstens historie søges der skabt mulighed for en virkelig og effektiv statsstøtte til de private teatre, og det såvel til deres drift som til deres vedligeholdelse, hvad enten det drejer sig om stationære teatre i hovedstaden og provinsen eller om de rejsende teaterselskaber.

Man kan i og for sig beklage, at et initiativ som det, lovforslaget giver udtryk for, er nødvendigt. En fornuftig og rationel teaterdrift burde i økonomisk henseende kunne hvile i sig selv. Den lødige kunst er sin pris værd også for den, der som tilskuer nyder den kunstneriske præstation. Men forholdet er vel det, at den forhen så yppige, livsglade og blodrige gudinde Thalia her i Danmark